

УДК 619 : 616.33/.34 : 615.28 : 612.648

ОВДІЄНКО Л.О., ЛУКАСЕВИЧ А.А., студенти 3 курсу
Науковий керівник – **НАДТОЧІЙ В.П.**, канд. вет. наук.
Білоцерківський національний аграрний університет
e-mail: nauka@btsau.kiev.ua

ВИКОРИСТАННЯ АНТИМІКРОБНИХ ПРЕПАРАТІВ ПРИ ХВОРОБАХ ШЛУНКОВО-КИШКОВОГО ТРАКТУ НОВОНАРОДЖЕНИХ ТЕЛЯТ

Незначні успіхи в профілактиці і лікуванні шлунково-кишкових захворювань пояснюється тим, що в багатьох господарствах до рішення цієї проблеми не враховують факторів, які сприяють виникненню захворювання.

70-80% смертності новонароджених сільськогосподарських тварин припадає на перші 2–3 дні життя, а загальна смертність телят по причині шлунково-кишкових захворювань, що супроводжуються диспепсією, в період багатьох років становить 50% від загальної летальності молодняка.

Мета роботи – порівняти лікувальну ефективність використання різних антимікробних речовин (кламоксилу, гентаприму і левоміцетину) та гіперімунної сироватки за колібактеріозу новонароджених телят.

Матеріалом були новонароджені телята чорно- і червоно-рябої голштинської породи, результати аналізу раціону годівлі корів у період сухостою та їх утримання. Результати досліджень. Причиною захворюваності новонароджених телят є порушення умов годівлі та нормативів утримання тільних корів. Забезпеченість кормовими одиницями раціону становила 83,9 %, перетравним протеїном – 68,1 % потреби. Необхідно відмітити дефіцит раціону корів за більшістю макро- та мікроелементів.

Новонароджені телята утримуються в окремих клітках до 15 днів, напування телят молозивом, не завжди своєчасне. Захворювання відмічали на 2–5 дні життя. У телят виявляли наступні симптоми: анорексія, температура тіла – 39,2 – 39,9⁰С, в подальшому знижувалась. Фекалії рідкі, сірого, сіро-жовтого кольору, неприємного запаху, слизові оболонки рота бліді, у тяжких випадках – западання очних яблук, що є показником зневоднення організму. Лікування проводили комплексно, за перших ознак діареї пропускали одну випойку молозива і випоювали глюкозо-сольовий розчин 1000 – 1500 мл, а за 30 хв до випойки молозива випоювали настій звіробію 1:50 – 250 – 300 мл 3 – 4 рази на добу.

Внутрішньом'язово або підшкірно вводили сироватку полівалентну проти колібактеріозу сільськогосподарських тварин в дозі 45 – 60 мл один раз на день. Для боротьби з патогенною мікрофлорою застосували антимікробні препарати.

Порівнювали ефективність трьох антимікробних засобів: кламоксилу Л.А. (1 мл препарату на 10 кг маси тіла, повторне введення через 48 годин), гентаприму (1 мл на 10 кг маси тіла з інтервалом у 12 – 24 години) і левоміцетину розводили глюкозо-сольовим розчином всередину, 20 мг три рази на добу.

Висновки: 1. Лікування гентапримом становило 6 днів, 100 % збереженість телят. Він зручний у використанні, побічних ефектів не спостерігалось. Кламоксил не бажано вводити більше, ніж два рази, термін лікування 6 діб, збереженість 90 %. При використанні левоміцетину тривалість лікування 9 днів, збереженість – 80 %.

УДК 619:616.34-008.314.4-084:636.2-053.2

ДУБНИЦЬКА Ю.П., магістрантка
Науковий керівник – **ГОЛОВАХА В.І.**, д-р вет. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
e-mail: nauka@btsau.kiev.ua

КЛІНІЧНІ СИМПТОМИ ТА ЛІКУВАННЯ ДИСПЕПСІЇ У ТЕЛЯТ СК „АВАНГАРД” ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Після народження телята досить часто хворіють на аліментарну диспепсію, яка здебільшого ускладнюється токсичною. Причини їх виникнення різні, в т.ч. і порушення технології підготовки до випойки замороженого молозива (розморожування його було за t 50–60⁰С), яке було виявлено в одному з господарств Чернігівської області. Тому вивчення змін клінічного статусу і розробка схеми лікування хворих телят за диспепсії було основною метою нашої роботи.

Хворіли телята 2–3-денного віку з клінічними ознаками: незначне пригнічення, зниження апетиту, часта дефекація розрідженими фекаліями. У 10–19 % телят проявлялася токсична диспепсія: тварини лежали, слабо реагували на зовнішні подразники, шкіра зниженої еластичності (складка шкіри розправлялася за 4–7 с). У них виявляли гіпотермію (37,4–36,8⁰ С). Тазові ділянки кінцівок, носове дзеркало холодні. У хворих профузний пронос, калові маси жовто-сірого забарвлення.

При лікуванні аліментарної диспепсії відміняли випойку молозива і внутрішньо задавали регідратійний розчин за такого складу (натрію хлорид і натрію гідрокарбонат по 5 г, глюкоза – 20 г, вода до 1 л) в дозі 1,5–2 л. В подальшому з кожним випоюванням кількість молозива збільшували на 250–300 мл. Внутрішньо 1 раз на добу задавали біфідумбактерин (5 доз) та внутрішньом'язово – катозал – 10 мл 1 раз в 2 дні. Ефективність схеми становила 94 %. За токсичної диспепсії, окрім вищеописаних препаратів, внутрішньо – тримеразин, внутрішньом'язово – 5 %-ний енроксил у дозі 1 мл на 20 кг маси тіла 1 раз на добу та внутрішньоочередно розчини Рінгер-Локка і Трисолі (4–5 л). Ефективність терапії становила 60 %.

Таким чином, аліментарна диспепсія виникала у тварин з 2–3-денного, токсична – 3–4-денного віку. Аліментарна диспепсія проявлялася без значних змін загального стану телят, тоді як за токсичної – розвивається ендогенний дисбактеріоз. Застосування регідратаційного розчину з молозивом упродовж 7–8 випоювань, біфідумбактерину і катозалу сприяло швидкому одужанню 94 % телят. Застосування біфідумбактерину, катозалу, тримеразину, енроксилу і регідратаційних розчинів внутрішньоочередно за токсичної диспепсії було менш ефективним.

УДК 619:616.36:636.7

МУЧИЧКО О.І., студентка 6 курсу

Науковий керівник – **ПІДДУБНЯК О.В.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

e-mail: nauka@btsau.kiev.ua

ДІАГНОСТИКА І ЛІКУВАННЯ ПАТОЛОГІЇ ПЕЧІНКИ У СОБАК (ЗА МАТЕРІАЛАМИ СВІТЛОВОДСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ МІСЬКОЇ ЛІКАРНІ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

В останні роки у зв'язку із популяризацією собак, значно збільшилася у них кількість захворювань як інфекційної, так і неінфекційної етіології. Всі ці хвороби перебігають з ураженням багатьох органів і систем організму, і в т.ч. гепатобіліарної. Тому патологія печінки у собак є досить поширеною. Однак, на практиці її здебільшого діагностують на пізніх стадіях перебігу, що часто не дає лікувального ефекту та призводить до загибелі собак. Оскільки лікування гепатопатії є досить тривалим і кошторисним, то на перше місце стає дешевизна цього заходу.

Оскільки до теперішнього часу недостатньо розроблені найбільш інформативні методи ранньої діагностики патології печінки та схеми гепатовідновлювальної терапії, то метою нашої роботи і було саме вивчення цих проблем сучасної ветеринарної гепатології.

Матеріалом для дослідження були собаки (7 гол.), які утримувалися в міських квартирах. Раціон, яких складався з каші пшеничної або ячмінної, вареної картоплі, макаронних виробів, м'яса яловичини, свинини, птиці (всього 50–100 г) або кісток. Всі господарі собакам давали ковбасні вироби, залишки зі столу та прянощі. Моціон тварин складався із прогулянок 30–60 хв кожний день.

Для контрольної групи було відібрано також 7 собак, які утримувалися у міських квартирах, мали щоденно достатній вигул, фізичні навантаження та правильно підібраний раціон (згідно нормативних показників для собак).

За клінічного дослідження було встановлено, що в усіх собак дослідної групи впродовж останніх 3–7 днів спостерігали гіпорексію, пригнічення, у 4 тварин виявили анемічність кон'юнктиви. Шерстний покрив був тьмяний, шкіра сухувата, у 42,9 % собак відмічали ознаки себореї, зміну кольору шкіри і пігментацію на шиї, внутрішній поверхні тазових кінцівок та розчухування біля кореня хвоста. Періодично у них проявлялася діарея, фекалії були кашоподібної консистенції і містили неперетравлені рештки корму. У 2 собак, згідно анамнезу, відмічали блювоту після споживання корму.